

Ard clipele

Emaanastasia

Ard clipele

Ard clipele curate cu brațele deschise;
Ca soarele trecând de-al vieții răsărit,
Iar nopțile rămân cu porțile închise;
Ca un apus tomnatic de viață, diferit.

Însă coboară luna cu aripe stelare
Să-și fluture prezența pe-al viselor veșmânt
Și o salută vântul cu ultima suflare,
Ca-n valurile nopții să nu mă înspăimânt.

Dar gândurile toate; adâncul împresoară,
Ocazia trăirii a ostenit în noi
Lăsând clipe curate ce sufletul măsoară
În arderile care, iar se împart la doi.

Și mă întreab deodată; ce rol are poetul
În inima poemei când versurile-s vii;
Dar ocolesc răspunsul încetul cu încetul
Că soarele se-arată și arde pentru-a fi.

Însă tot sângere, Iată; în clipa cea mai sfântă
Și las dorul să cadă pe-o pătură de nea,
El să mă salte-acolo, pe unde îngeri cântă
Să luminez în suflet precum întâia stea.